

[Indenrigsministeren.]

Afslutningsvis vil jeg blot gerne i kort form redegøre for regeringens holdninger til alkohol/alkoholmisbrug.

Vi kan på den ene side konstatere, at langt den overvejende del af befolkningen har glæde og fornøjelse af alkohol, og at alkohol fra de ældste tider på godt og ondt har været og stadig er et element i vor kultur. På den anden side ser vi samtidig, at et ikke ubetydeligt mindretal og deres familier har betydelige vanskeligheder med alkohol.

Med udgangspunkt i disse konstateringer er det regeringens holdning, at befolkningens omgang med alkohol ikke bør belægges med flere restriktioner og forbud end et stort flertal er rede til at acceptere, at de restriktioner og forbud, vi ikke desto mindre skal have, bør indgå i den lovgivning, hvor de mest naturligt hører hjemme og ikke i en speciallovgivning om alkohol. Det er videre regeringens holdning, at befolkningen og her ikke mindst den opvoksende ungdom bør informeres på en renfærdig måde om alkoholbrug og alkoholmisbrug, at det forebyggende og opbyggende arbejde bør prioriteres højt, at samfundet uden moralske pegefingre bør stille det fornødne sociale og sundhedsmæssige bistandsapparat til rådighed for de mennesker, der pådrager sig skader af alkoholmisbrug, at afgiftspolitikken sammen med oplysning og information formentlig er en af de mest rimelige og acceptable regulatorer af befolkningens alkoholforbrug, og at problemet alkohol på arbejdspladserne må løses af arbejdsgivere, arbejdslederne og de øvrige ansatte i fællesskab, og at man ved oplysning og propaganda bør søge at påvirke den enkelte holdning til alkoholforbruget, idet netop virksomhedernes egen indsats for et sikkert og sundt arbejdsmiljø er centralt placeret efter formålsparagraffen i lov om arbejdsmiljø.

Nu er der formentlig en del, der vil spørge om, hvilke initiativer og hvilke foranstaltninger regeringen på denne baggrund har planer om at iværksætte.

Som allerede nævnt ligger ansvaret for *behandlingen* af såvel stof- som alkoholmisbrugere hos amtskommunerne, der har vedgået dette ansvar samt – i samarbejde med primærkommunerne – ansvaret for *forebyggelsen*. Jeg vil imidlertid gerne understrege, at der selvfølgelig af de centrale myndigheder vil blive udfoldet bestræbelser på at yde de lokale myn-

digheder den fornødne bistand til at varetage disse opgaver.

I lyset af den indledningsvis omtalte rapport om »Organisationen af forebyggelsen af alkohol- og narkotikamisbrug«, vil de centrale myndigheder derfor søge at imødekomme de behov om bistand, som de lokale myndigheder har peget på. De former, i hvilke de centrale myndigheders bistand bedst kan formidles, vil selvfølgelig ske i forståelse med de lokale myndigheder. I denne forbindelse kan oplyses, at der til løbende at yde *råd og støtte* til lokale myndigheder i dette arbejde allerede findes flere organer på centralt hold som f. eks. Kontaktudvalget vedrørende alkohol- og narkotikaspørgsmål, undervisningsministeriets konsulent, Det kriminalpræventive Råd, socialstyrelsen og sidst, men ikke mindst afholdsbevægelsen, der på disse områder på frivillig basis yder en meget fortjenstfuld indsats.

I henhold til § 11 i lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender skal der for hver amtskommune udarbejdes planer for udbygningen af den sociale og sundhedsmæssige virksomhed. Socialministeren påser efter forelæggelse for indenrigsministeren bl. a., at »amtskommunernes pligt efter lovgivningen til at tilvejebringe social og sundhedsmæssig service kan anses for opfyldt«. Såfremt lovgivningen ikke kan anses for opfyldt, kan socialministeren forlange, at en udbygningsplan helt eller delvis skal have en egentlig godkendelse af de centrale myndigheder.

I alle landets sygehuskommuner er man i denne tid formentlig ved at lægge sidste hånd på planerne for driften af behandlingsinstitutioner for alkoholskadede. Indenrigsministeriet har endnu ikke modtaget disse planer, men af pressens omtale af planerne er fremgået, at man mange steder påregner at forbedre og udbygge det bestående behandlingsapparat.

Kontaktudvalget har i samarbejde med socialforskningsinstituttet og Danmarks Statistik udvirket, at der ved den næste af Danmarks Statistiks løbende undersøgelser af befolkningens forbrugsvaner (de såkaldte »omnibusundersøgelser«) bliver stillet en række spørgsmål til belysning af befolkningens alkoholforbrug og alkoholvaner.

Når undersøgelsens resultater foreligger, vil man vide en lille smule mere om alkoholforbrugets sammensætning end det gennemsnitsforbrug, man kan beregne sig til ved at divi-